

Sygn. akt IV 1Ka 382/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Gofron

rozpoznał sprawę

B. W.

obwinionej o wykroczenie z art. 93 pkt 9b Prawa budowlanego,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej,

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce, (...)z dnia 3 czerwca 2014 roku, sygn. akt II W 697/13

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy i zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt IV 1 Ka 382/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 grudnia 2014r.

B. W. została obwiniona o to, że:

1. będąc właścicielem budynku znajdującego się w W. przy ul. (...) nie powiadomiła właściwego Starosty o zmianie sposobu użytkowania budynku mieszkalnego na działalność komercyjną

tj. o wykroczenie z art. 93 pkt 9b Prawa budowlanego

2. w nocy z 20 na 21 czerwca 2013 roku w W. przy ul. (...)krzykiem, hałasem i głośną muzyką zakłóciła spokój i spoczynek nocny A. i P. P.

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

3. w nocy z 28 na 29 czerwca 2013 roku w W. przy ul. (...) krzykiem, hałasem i głośną muzyką zakłóciła spokój i spoczynek nocny A. i P. P.

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Wieliczce, (...) wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 roku, sygn. akt II W 697/13 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinioną B. W. w ramach czynu zarzucanego w punkcie 1 uznaje za winną tego, że w okresie od 30 sierpnia 2012 roku do 17 czerwca 2013 roku jako właściciel budynku znajdującego się w W. przy ul. (...) nie powiadomiła właściwego Starosty o zmianie sposobu użytkowania budynku mieszkalnego na działalność komercyjną co stanowi wykroczenie z art. 93 pkt 9b Prawa budowlanego i za to na mocy art. 93 pkt 9b Prawa budowlanego w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierza jej grzywnę w wysokości 3000 (trzech tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 62 § 3 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w. obwinioną B. W. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych jej w punkcie 2 i 3;

III. na zasadzie art. 118 § 1 i 3 k.p.w. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem kosztów sądowych;

IV. na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. orzeka że koszty postępowania w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca obwinionej w części tj. w pkt. I i III (uwzględniając treść pisma z dnia 22.07.2014r. o sprostowaniu) i zarzucił mu:

naruszenie prawa materialnego, a to:

art. 93 pkt.9b Prawa Budowlanego poprzez błędną wykładnię, a to przyjęcie, że każda zmiana sposobu użytkowania budynku stanowi zmianę sposobu użytkowania w rozumieniu art. 71 ust. 1 pkt.2 Prawa Budowlanego i wymaga zgłoszenia do właściwego organu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca obwinionej wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie obwinionej ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa uzasadnionych kosztów obrony.

W piśmie z dnia 10.10.2014r. obrońca obwinionej, wniósł o przeprowadzenie dowodu z Decyzji nr(...)(...) Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w K. z dnia 23-ego września 2014 roku znak (...), uchylającej w całości decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 12-ego grudnia 2013 roku znak (...) i przekazująca sprawę do ponownego rozpoznania.

Obrońca podniósł, że w uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ wskazał, że w trakcie postępowania wyjaśniającego nie poczyniono żadnych ustaleń w przedmiocie tego, czy w zakresie faktycznego sposobu użytkowania budynku doszło do zmiany w zakresie warunków technicznych i użytkowych, o których mowa w art. 71 ust. 1 Prawa Budowlanego. Powyższa decyzja, jak wywodzi obrońca, potwierdza stanowisko obwinionej, iż nie każda zmiana sposobu użytkowania wymaga zgłoszenia do odpowiednich organów, lecz tylko taka, która zmienia warunki wymienione w art. 71 ust. 1 Prawa Budowlanego, a mówiąc prościej, taka, która wymaga technicznych przeróbek w budynku.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Zarzut podniesiony w apelacji jest bezzasadny i apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe i cały zebrany materiał dowodowy poddał analizie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jest oceną swobodną, a nie dowolną, dokonaną w oparciu o dyrektywy oceny dowodów, przewidziane w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Opierając się na takiej ocenie dowodów Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie dopuszczając się błędów w tych ustaleniach.

Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazaniom wiedzy.

Sąd Rejonowy badał okoliczności korzystne, jak i niekorzystne, zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k., przeprowadził bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionej. Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak jest w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I Instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też Sąd Rejonowy uczynił.

Decyzja Nr (...) (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z dnia 23 września 2014 roku znak (...), została wydana przez uprawniony organ, w przepisanej prawem formie. Dowód ten nie daje jednak żadnych podstaw do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd, jak i nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że dokonana przez ten sam Sąd wykładnia przepisów ustawy Prawo budowlane jest błędna.

Wykładnia art. 93 pkt 9b oraz art. 71 ustawy Prawo budowlane, dokonana przez Sąd Rejonowy, jest prawidłowa.

W myśl art. 71 ust. 1 pkt 2 tejże ustawy, przez zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części rozumie się w szczególności podjęcie lub zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki: bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń. Użycie w tym przepisie sformułowania „w szczególności” oznacza, że katalog przypadków nie jest zamknięty. Pogląd obrońcy, że tylko taka zmiana sposobu użytkowania budynku wymaga zgłoszenia do odpowiednich organów, która wymaga dokonania technicznych przeróbek w budynku - jest całkowicie błędny.

Przedmiotowy budynek został zaprojektowany i wybudowany jako dom jednorodzinny, co wynika z pozwolenia na budowę i zawiadomienia o zakończeniu budowy.

Obwiniona dokonała samowolnej zmiany sposobu użytkowania tegoż budynku przez prowadzenie w nim działalności gospodarczej polegającej na organizowaniu w budynku i terenie, na którym posadowiony jest ten budynek – imprez okolicznościowych, w okresie od 30 sierpnia 2012r. do 17 czerwca 2013r. Bilety wstępu na te imprezy były sprzedawane przez internet, tam też były szczegółowe informacje o planowanych imprezach. Obwiniona wynajmowała budynek na te imprezy. Była to zatem stricte działalność komercyjna, ukierunkowana na osiągnięcie przez obwinioną zysków. Imprezy te były organizowane i odbywały się z udziałem od 60 do 100 osób, nie tylko w weekendy, ale i w dni powszednie, odbywały się one bardzo często. Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że imprezy te nie miały charakteru rodzinnych z racji ich natężenia (nawet kilka razy w tygodniu), ilości oraz przypadkowości uczestników tych imprez (wcześniej należało zakupić bilet). Już sama treść informacji o planowanych imprezach, publikowana w internecie wyklucza tezę o ich rodzinnym charakterze. Nie ma więc żadnych wątpliwości, że obwiniona dokonała zmiany sposobu użytkowania budynku mieszkalnego, bez wymaganego zgłoszenia, o którym mowa w art. 71 ust. 2 ustawy Prawo budowlane.

Nie polega na prawdzie twierdzenie apelującego, że Sąd Rejonowy poprzestał, w przeciwieństwie do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, na zbadaniu, czy doszło do zgłoszenia działalności komercyjnej przez obwinioną w innym urzędzie. Otóż Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, przeprowadził dowody osobowe oraz z dokumentów, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, nie poprzestając tylko na zbadaniu czy

zgłoszenia.

W myśl art. 8 k.p.k., stosowanym w sprawach o wykroczenia, Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego Sądu lub organu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest zatem związany poglądami wyrażonymi przez inne Sądy w innych sprawach, czy też wyrażone przez organy administracji, na co powołuje się obrońca. Niezależnie od tego wskazać należy, że zupełnie nie przystaje do realiów niniejszej sprawy stan faktyczny w sprawie Naczelnego Sądu Administracyjnego II OSK 785/10, na gruncie której zapadło orzeczenie przywoływane przez obrońcę w apelacji, jako że w tamtej sprawie chodziło o prowadzenie działalności opiekuńczej lub wychowawczej nad niewielką grupką dzieci. W niniejszej sprawie uczestnikami imprez były osoby dorosłe w liczbie 60-100.

Sąd Odwoławczy nie podziela interpretacji art. 71 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, dokonanej w decyzji Nr (...) (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z dnia 23 września 2014r, na co powołuje się obrońca w piśmie z dnia 10.10.2014r. Rację ma obrońca, iż z dokonanej przez ten organ interpretacji tego przepisu wynika, że nie każda zmiana sposobu użytkowania wymaga zgłoszenia do odpowiednich organów, lecz tylko taka, która wymaga dokonania technicznych przeróbek w budynku. Sąd Odwoławczy odrzuca taką interpretację, uznając ją za sprzeczną z treścią art. 71 ust. 1 Prawa budowlanego. Otóż przepis ten wcale nie daje podstawy do uzależniania przyjęcia, czy doszło do zmiany sposobu użytkowania, od dokonania jakichkolwiek technicznych przeróbek w obiekcie. Niezależnie od tego wskazać należy, że organ administracji nie uwzględnił w swoich rozważaniach prawnych, że w okresie trwania postępowania przed organem I Instancji były podejmowane próby przeprowadzenia oględzin w tym obiekcie, ale bezskutecznie, ponieważ w wyznaczonych terminach nie było na terenie nieruchomości ani obwinionej ani przedstawicieli firmy (...), obwiniona nie zgłaszała się do inspektoratu na wezwania, wejście do obiektu było zamknięte. Ostatecznie po roku trwania postępowania administracyjnego pełnomocnik B. W. wnioskował m.in. o przeprowadzenie kontroli obiektu, dowód ten nie został jednak przeprowadzony przez organ I Instancji, z racji tego, że przedmiotem postępowania jest zgodność lub niezgodność użytkowania obiektu, nie uznając potrzeby dokonania technicznych przeróbek w budynku, ażeby przyjąć, iż doszło do zmiany sposobu użytkowania budynku. Sąd Odwoławczy podziela taką interpretację art. 71 ust. 1 Prawa budowlanego.

Wymierzona obwinionej kara jest adekwatna do stopnia jej winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, bierze pod uwagę cele, jakie kara ma osiągnąć w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do obwinionej, będąc karą zasłużoną, celową i sprawiedliwą.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się okoliczności określonych w art. 104 § 1 k.p.w. oraz w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Mając na uwadze powyższe, wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.). O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na zasadzie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, zasądzając od obwinionej kwotę 350 złotych, na co złożyło się: 300 zł tytułem opłaty oraz 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.01.118.1269). Obwiniona jest osobą majątną (dochody rządu 15 tys. zł miesięcznie, jest właścicielką nieruchomości w W., mieszkania i lokalu w K. k. 22), stąd jest w stanie uiścić zasądzone koszty sądowe.

SSO Jadwiga Żmudzka